

АРГЕЛУША

Јесам ли ја вама причо
кад се женио Миленко Брица,
мој рођени брат од стрица,
Доњосремац из Свињодола?
Јесам.
Та нисам!
Значи јесам, видиш може бити
али добро, ако имате времена,
шта вас кошта
да слушате поново.
Еее, било је то
богами давно, много давно
прошло је ево
већ педесет година равно,
а можда и више.
Ма, све у овој
седој глави пише

али треба се сетити.
Било је то, било је?
Да, у октобру месецу 1956.
Купила ми мати чакшире,
кошуљу и ципеле нове
па смо ишли код Миленка
у сватове.
Ја сам у то време
имао само десет година,
био сам дечкић
али сам све добро утубио.

Мој брат Миленко
био је у партизанима,
имђ је и неки
чин велики,
али се у оним
послератним лудим годинама
демобицише и дође кући.
Поплашио се, каже он,
а што крити,
ко ће му оца и матер
лебом ранити.
А онда Сремац,
то је сорта така,
не може без земље,
коња, свиња, керова
и смрдљиви` опанака.

Од чистог, дотераног
и утегнутог официра
постао сељак
замазани, трампави.

Пролази тако време
и догура Миленко, богами,
до тридесет и пет година,
љути се стриц,
срди се стрина,
терају га да се жени.
Миленко и не хаје,
не слуша ни стрину,
ни стрица,
ухватио се неких распуштеница
па му лепо.

Увече добро повуче, на гуму,
вина из бурета
па хајд по селу,
код једне, код друге,
код Маре благајнице
из Задруге
и тако годинама.
Стриц Пера га понекад
изгрди:
– Ремундо једна,
немаш ни стида, ни срама,
видиш да ти је мати остарила
и у кући жена сама,
ко ће да ради?
Еј Боже, Боже, када ћемо ми
унуче дочекати? –
Миленко ћути и мудрује
и неке нове планове кује
па онда опет данима лудује.
Чује се то по селу, чује...

Једне вечери стриц му запрети:
– Слушај, Миленко,
ако се не ожениш до зиме,
неће те мати
више прати,
неће ти кувати
и госте дочекивати,

неће више жена моја
бити слушкиња твоја! –
Миленко одговори:
– Признајем, слатки мој оче,
на месту ти је реч свака,
али ко ће се удати, човече,
за мене маторог сељака.

Баш некако у то време
ево ти *брзојава* из Војке
од наше рођаке баба Сојке;
поручује она стрини:
Маро, има једна девојка
у планини насред Фрушке горе,
у селу Виногору,
то је од покојне тетка Зоре
заовине ћерке унука,
лепа је и добра,
има тридесетак година,
доста је тиха, не прича много
али је јако фина.
– Еее та је за нашу кућу –
помисли стрина –
ми сви причамо кô навијени. –

Натераше Миленка да иде
да види девојку,
а он позајми нов бицикл

од шумара Бодe
па правац за Виногор оде.
Није много ни путовô,
до Митровице три сата
а од Митровице још два
мало терô, малô гурô,
оно седиште тврдо
па се Миленко сав раскречио,
једва иде, па грди наводациницу,
баба Сојку,
како ће такав пред
девојку.

На улазу у Виногор
извади Миленко из цепа
чешаљ и огледалце
па поправи таласе косе
на сремском бућу
и пита једног Фрушкогорца
за девојкину кућу.
– Ви`ш тамо ону авлију
у багрењу...
него, нешто си ми матор
за младожењу. –
Миленко, фишкал стари.
за критику много не мари,
већ одмах мудро одврати:
– *Матор, па нећете ме*
у супи кувати. –

Свиди се момку девојка Ленка
као створена за нашег Миленка,
и он се њој допаде
и њеној браћи,
мами и ћаћи.
За вечером договор,
Миленко кô адвокат прича,
а они, шта ће, слушају,
јер прилика се указала
да девојку удају.
Преспава Миленко

у предњој гостинској соби,
а ујутро после доручка
лепо га испратише
девојка и њен тата Брата,
и он седе на бицикл
па се залети са Фрушке горе
и стиже у Свињодол
за два и по сата,
а као озебло сунце,
код куће га чекају
мама и тата.
– Шта би, сине, дуго се не врати? –
– Е па, рођени моји,
морам вас обрадовати.
Женим се за месец дана. –
– Ију, чедо, љуби га нана –
заплака од радости стрина,
а стриц Пера већ почô
да тера кера
и баци шешир увис
а он остô наврх куће.
После доносио од Ђоке
дугачке мердевине
да га са крова скине.

Прочуло се по селу,
жени се Миленко Брицин,
али пошто је бећарина стара

нико га много не оговара,
сви хоће податке и опис
будуће снаје,
али не вреди,
нико је, ама баш нико,
не познаје.

